

■ Teksti: Miki Äikäs

Pitkän linjan lohimies:

Pepe "Alf" Linden

No, minä poika tein työtä käskettyä. Hain 12,4-jalkaisen, 8-luokaisen Sagen auton perästä. Olin saanut sen vakuutuksesta erään Powellin tilalle. Olin maininnut asiasta Ruhalla Pepelle, joka nyt innostui asiasta.

Laitoin Pepen kelan vapaan ja kävelin laiturin yläpäähän. Siima oli aika mukavan tuntuinen. Se nousi helposti vedestä ja oikeeni jopa minun vajavaisella heitotaidollani mukavasti.

Katselin siimaa tarkemmin. Se oli rakennettu monesta osasta, mikä ei sitä ainakaan huonontanut. Jatkoin heittämistä, kun takaa puskasta kuului Pepen ääni: "Älä revi ja riuho. Pienillä liikkeillä se lähtee paremmin. Ja suuntaa heitto ylemmäs!"

Yritin pienentää liikeratojani, mutta pitkien vapojen orjana se ei ihan heti onnistunut. Pepe katsele säheltämistäni ja tuli laiturille. "Annas tänne se vapa. Kato nyt. Näin!" Ja siima lähti pienellä liikkeellä ilman turhia huitomisia pienellä loopilla ja perho putosi nätisti veteen.

Sitten Pepe lykkäsi vavan takaisin minulle ja lähti hymyillen pois. Jälkeen päin olen tilaillut siimoja Pepeltä ja mm. Arvilan Jarmolta omiin mittoihini "customoituina" eri uppoavuusluokissa. Näissä siimoissa on ollut se hyvä puoli, että on aina saanut juuri sellaisen siiman kuin on itse halunnut. Suosittelen.

"Kokeile nyt vaan sitä vapaa. Ei se siellä vapaputkessa itseään takaisin maksa. Mulla on sulle kelalla valmiina sopiva siima."

Lohimies pikkupojasta

Pepe "Alf" Linden on pienen titin verran alle viisikymppinen ja pitkän linjan lohimies, joka aloitti lohenkalastuksen jo pikkupoikana Norjan Finnmarkin alueella isänsä matkassa.

Ensimmäinen todistettu yhteenotto lohien kanssa sattui Vestre Jacobselvalla 1970-luvun taitteessa, jolloin nuori mies heitteli lippaa tuohon kauniiseen jokeen ja saikin titin hyväksymään lipan. Pitkän ja hartaan kamppailun jälkeen kala kuitenkin oikaisi koukut lipasta ja nuori mies joutui tunnustamaan tappionsa. Tästä tapauksesta kuitenkin pikkumiehelle jäi elinikäinen trauma ja kipinä lohta kohtaan.

Ensimmäisen rannalle tulleen lohensa Pepe sai vuotta myöhemmin hopeisella Toby-lusikalla ja se riitti iskostamaan pojan päähän loppuelämän kestävän suhteen tuota kalaa kohtaan. 1980-luvun alussa hän sitten siirtyi lohien perhokalastuksen pariin.

"Oli varmaan jotenkin luonnollista ottaa ja kokeilla perhovaapaa lohenkalastukseen. Isäni oli

virvelimies ja itse en enää saanut riittävää tyydytystä virvelin heitosta. Toki se on tänäkin päivänä mukavaa hommaa, mutta kyllä kaikki perholla tapahtuva kalastus on vienyt minut mukanaan. Lohenkalastus tuli ja sotki elämän lopullisesti", Pepe toteaa.

"Kun aloittelin perhohommia, ei oikein ollut ketään näyttämässä, miten ja missä mennään. Kaikki tuli opeteltua itse ja isona syynä nykyiseen tyyliini onkin varmaan laiska luonteeni. Omalla tavallaan tuo laiskuus ajoi myös miettimään, miten kannattaa asiat tehdä, jotta ne olisivat minulle sopivia ja helppoja, niin kalastuksessa kuin elämässä muutenkin", Pepe pohtii.

Mutta jotta sen laiskuuden voi kalassa toteuttaa, vaatii se tietysti esivalmisteluissa pidemmän työn siimojen, vapojen ja kahluuvehkeiden kanssa. "Olen muun muassa katkaissut kahluuhousuista sukkaosan pois ja liimannut saappaat kiinteiksi housuihin. Tämä juontuu 1990-luvun alkuun, jolloin olin kalassa kevättalvella Siikakoskella. Olin ähkinyt nepparit

*Pepe Linden ja
Ruhalta saatu
ennätyslohi 18,8
kg. Kuva: Matti
Kärkkäinen.*

ja kahluukengät päälleni työllä ja tuskalla. Ja kuinka ollakaan, välihoursut unoituivat. En jaksanut tuota kenkäkuljanssia toistaa ja menin ilman välihoursuja kalaan. Jukoliste, että oli eturauhanen jäässä päivän päätteeksi", Pepe kertoo.

Silloin hän myös päätti, että tämä kenkähomma on osaltani ohi. "Kiinteäsaappaalliset on helppo potkia pois jalasta, vaikkapa hellepäivinä heittovuorojen välissä", Pepe toteaa ja naurahtaa: "Luonteenpiirteistäni voin todeta myös sen, että ne, jotka minut tuntevat, tietävät, että kanssani saa kyllä väittelyn aikaiseksi, jos haluaa", Pepe nauraa.

"Aikanaan en opetellut nauhasolmua, vaan tein lenkin heittosiiman päähän. Siitäkö van-

Pepe kalastaa Norjassa.

hemmat ja kokeneemmat kaverit saivat paasamisen aiheutta. Mutta en yksinkertaisesti nähnyt silloin mitään järkeä tehdä kyseistä solmua siimaan, vaan totesin lenkin olevan helpompi ja parempi tapa hoitaa perukkeen vaihto. Olen sitä mieltä, että järjen käyttö on sallittu näissä hommissa. On tilanteita, jolloin naulasolmu kannattaa tehdä, mutta pitäisi toimia järjen ja hyödyn mukaan, kuten myös tavallisessa elämässä", Pepe korostaa.

Pitkähkö kalastuskausi

Pepen kalastuskausi onkin nykyisellään näin maallikon silmin pitkähkö. Tämä tarkoittaa sitä, että lohen perässä kuljetaan jo touko-kuusta Mörrumilta aina myöhäiseen syksyyn Ruhanvuolteella ja ylipäätään Kymijoen alueella. Väliin mahtuu pitkiä aikoja Finnmarkissa ja Tenolla.

"Käymme Nalle" Helszzingin Herra" Lindqvistin kanssa toukokuun puolen välin hujakoilla Mörrumilla saapuvia lohia yrittämässä. Aiemmin, ja joskus nykyäänkin, kalastimme Kronolaksfisen alueilla, mutta saatuaamme paikallisia tuttavuuksia pääsimme privaattialueille kalaan. Myös Abun vesille olen muutaman kerran vieraaksi päässyt. Ne ovatkin hienoja paikkoja", Pepe toteaa.

"Ensimmäinen retki aikoinaan Mörrumille tehtiin varustuksena 16-jalkainen Sagen vapa, mutta pian huomasin sen olevan liian pitkä paikkoihin, joita ongimme. Siellä on kohtia, joissa puut kasvavat joen päälle, ja niin pitkällä vavalla heittäminen oli hankalaa. Siirryin nopeasti lyhempiin vapoihin ja nykyään ongin 12,6-jalkaisilla kepeillä suurimman osan ajasta, niin Ruotsissa kuin muuallakin", Pepe mainitsee.

Lempivälineitä

"Monien asioiden summana lempivavaksi on muodostunut Sagen 12,6 jalan vapa. Nykyään myös teknologisen kehityksen ansiosta

Loopin mallistoista löytyy vastaavat kriteerit täyttäviä vapoja", Pepe myöntää.

Myös hänen siimansa ovat lyhentyneet ajan myötä ja heitettävyyden myötä. "Nykyään käytänkin lyhyitä ampupaita, jotka ovat 8-9 metriä pitkiä niin uppo- kuin pintasiimoissa. Nyt varmasti moni ajattelee, varsinkin nykyisen Spey-boomin aikana, että kärjet ovat liian lyhyitä, mutta ne ovat minulle sopivia. Kuten jo totesin olen laiska luonne, enkä halua tehdä ylimääräistä työtä heitoissa, joten pienillä liikkeillä, lyhyillä kepeillä tehtävä, alakautta suoritettava heitto on minun juttuni", Pepe korostaa ja muistuttaa, että lyhyillä klumpeilla kalastaminen on tehokasta ja vaivatonta.

"Jo vuosia sitten kuuntelin, kuinka kaverit ja kokeneet kalastajat kehuivat grainin siimoja pitkälentoisiksi. Ne kärjethän ovat lyhyitä. Ajattelin, että mikseivät kelluvatkin voisi olla lyhyitä. Modifioin monen muun kalamiehen tapaan omat siimani käyttö-tarkoitukseksi sopiviksi. Noilla lyhyillä kärjillä tapani kalastaa toimii hyvin, ja joskus saalistakin on tullut", Pepe myhäilee.

"Kelapuoella suosin Hardyn kultaisia Sovereign-keloja, luokissa 7-12. Myös Loopin rullia eri aikakausilta löytyy monia. Hardyissa on kuitenkin sitä jotain", Pepe painottaa.

Kohti Finnmarkia

Kun sitten kesä koittaa myös pohjoiseen, Pepe suuntaa auton nokan kohti Finnmarkia. Varsinkin Börselva on mieluinen kohde. "Siellä olen käynyt ensimmäisen kerran vuonna 1966 perheeni kanssa. Saimme paikallisia tuttuja sieltä, ja jopa niin hyviä, että olenkin siellä käynyt joka kesä kalassa niin kauan kuin olen kalastusta harrastanut. Miltei sukulaistasolle ovat henkilökohtaiset ihmissuhteet menneet eräänkin paikallisen vanhemman naishenkilön kanssa. Kutsunkin häntä mummuksi", Pepe kertoo.

"Myös Lakselvan 2-alue on mieluinen paikka ja Tenolla käyn usein, ja varsinkin Vääräkoski, Kalkku ja ylipäätään Utsjoen alpuoliset paikat ovat tuttuja. Jos alkukaudesta liikkuu pohjoisessa, kannattaa mennä maltilla, ja jos mahdollista varsinkin Tenolla kuulostella puskaradiota, koska vesi on sillä mallilla, että pääsee kunnolla kalan lähelle.

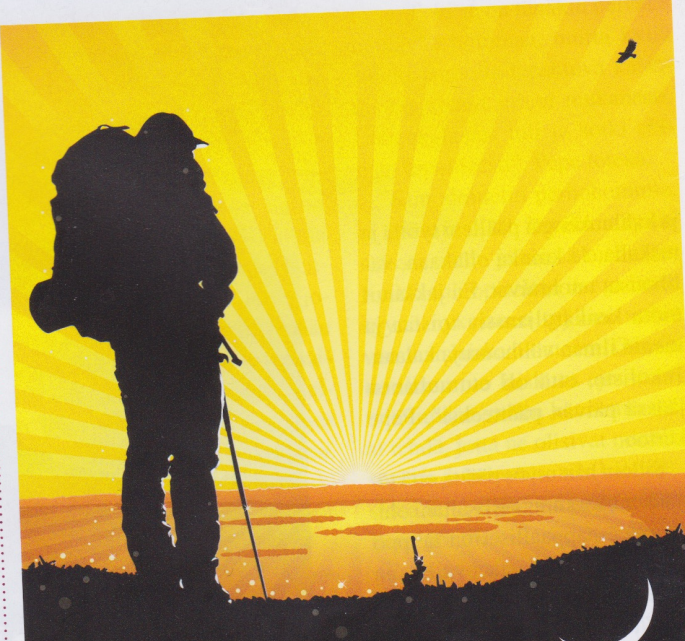
Lakselviltä taas on välillä vaikea saada tietoa kalan liikkeistä. Laksilla on aina se vaara, varsinkin ykkösalueella, että savimellat vuotavat veteen ja värjäävät veden sameaksi", Pepe selvittää.

"Mutta Börssi on minulle tärkein joki monestakin syystä. Ensinnäkin se on hieno paikka ja siellä kun olen paljon touhunnut, asiat ovat helppoja. Joki myös juuri oikean kokoinen perhokalastukseen ja kalojakin löytyy. Yritän olla pelipaikoilla viimeis-

tään juhannuksen tienoilla, mutta yleensä jo aiemmin. Tavallisesti kalastan ykkösalueella, mutta myös silloin tällöin kakkosen niskaa. Siellä juuri tuollainen 12,6-jalkainen vapa on omiaan. Ja nykyään luokassa 6", Pepe kertoo.

Börssillä ja yleensäkin pohjoisessa hän kalastaa miltei aina pintasiimalla yksinkertaisesti siitä syystä, että uskoo kalan hakevan noilla joilla perhon ylhäältä jopa kylmän veden aikaan.

"Yritän heittää siiman poikkivirtaan ja uittaa vavalla nykien perhoa vauhdilla kalalle. Mielestäni perhoa ei voi uittaa liian nopeasti. On tietysti pooleja, joissa hitaampi uitto toimii hyvin, mutta kala kyllä ehtii perhoon jos se haluaa. Myös perhon "piilottaminen" ympäröiviin värisävyihin on mielestäni tärkeää niin, että se tulee kalan silmille viime hetkessä", Pepe sanoo.

**Suomalainen
kaipaa luontoon**

Kansainväliset Erämessut on Suomen merkittävin eräalan tapahtuma. Tervetuloa koko perheen voimin viettämään mukavaa kesäpäivää Riihimäen Urheilupuistoon.

**ERA
MESSUT
5-8.6.2008
RIIHIMÄKI**

METSÄSTYS • KALASTUS • RETKEILY • LUONTO www.riihimaenmessut.fi

Pepe ja Börsel-
van lohi. Kuva:
A-P Bruun.

”Kun kalastan ison kalan paikkoja, pyrin olosuhteiden sallies-
sa käymään ensin heittämässä
poolista sen ”ykköspaikan”.
Tämä siksi, että jos aloitan poo-
lin ylhäältä ja se ison paikka on
esimerkiksi poolin puolivälissä,
isomus ehtii nähdä perhon liian
monta kertaa ja todennäköisesti
kyllästyä siihen ennen kuin se on
kohdalla. Tämä pätee varsinkin
kirkkaissa vesissä. Tittejä onkin
helpompi löytää sattuman kau-
palla”, Pepe neuvo.

Yksinliikkuja luonteeltaan

Pepe on luonteeltaan yksinliik-
kuja ja monesti kun olen hänel-

le soittanut kesällä, puhelin on
kiinni ja saattaa kulua muutama
päivä ennen kuin vastaussoitto
tulee.

”Välillä haluan kulkea yksin.
On toki hyviä ystäviä, kuten pit-
käaikainen ystäväni A-P Bruun,
joiden kanssa käyn mielelläni
kalassa, mutta joskus en ota ke-
tään mukaan. Ei siihen ole sen
parempaa syytä, se vain minun
kohdallani on niin. Minun luon-
teellani on vaikea löytää sellaisia
pitkäaikaisia ja nykyään harvi-
naisia ystävyys-suhteita, mutta
onneksi A-P:n kanssa olen sel-
laiseen päässyt. Tarkennan kui-
tenkin, että nukumme eri teltois-
sa”, Pepe huomauttaa nauraen.

”Kun olen kalassa, saatan
kierrellä ja katsella paikkoja, en-
kä ongi ennen kuin siltä tuntuu.
Se ei aina onnistu, jos mukana
on seuraa. Haluaisin korostaa,
että kukaan ei opi jokea tai tule
→

Freestone - Tarjous € 338,-

UUTUUS

IT'S SIMPLE, TRAVEL WITH SIMMS AND MAKE YOUR TRIP AN ADVENTURE.
THE CHOICE OF PROFESSIONAL GUIDES.

SIMMS.

Kysy lähintä jälleenmyyjää: Fairpoint Outdoors A/S
Etelä: Heikki Sarin 040-5927638 Pohjoinen: Juha-Pekka Huovinen 044-5711897

Pepen Nymfi

Kuva: Harri Katajala.

Koukku: kolmihaara.
Pyrstö: valko-kärkinen orava.
Kierre: mylar-kuitu/lanka.
Runko: vaalean-vihreä villa.
Kilpi: ruskeanoliivi bucktail (kelluttava aine).
Pää: dubattu musta marabou.

sinuiksi tietyn joen kanssa yhdellä luvalla tai edes yhden kauden aikana. Norja on täynnä hienoja jokia, joita voisi kiertää ja varmasti löytäisi uuden joen, jossa viihtyy, mutta laiskuus ei anna myöden lähteä. Nuoremmille, ja miksei kokeneemmillekin, sanoisin kuitenkin, että etsikää sellainen joki, jossa ei ole tunkua. Vaikka kaloja olisi vähemmän kuin "tunnetuilla" joilla, niin yleensä ne ovat saaneet olla rauhassa. Poolin korkkaaminen nostaa aina onnistumisprosenttia", Pepe opastaa.

Nymfi ollut pettämätön

Pohjoisen perhoista Pepe nimeää ykkösvalinnoikseen Nymfin ja pitkäsiipiset, apinasta tehdyt Sunrayn eri muunnokset.

"Tuo ns. Nymfi on ollut jo 15 vuoden ajan pettämätön peli monilla joilla. Alussa tein sen yksihaaraan, mutta nykyään käytän trebleä. Rungon vihreä sävy sulautuu kirkkaassa vedessä hienosti ympäröivään vihreään luontoon ja valkokärkinen orava tuo sitten tarvittavan näkyvyyden vedessä. Kierre on alkuaan jostain käsityölangasta, ja sitä ei tahdo löytyä enää mistään. Nykyisen puolan sainkin Jenkeistä tuttavien kautta, mutta sen voi korvata samansävyisellä mylar-langalla. Kilven tehtävä on toimia kelluttimena eli perho kulkisi vedessä pomppien

ylös alas, kilpi on bucktailia ja sehän ei upota. Heitän siis siiman poikkivirtaan ja vavalla voimakkaasti nypytellen uitan perhoa. Tämä tyyli on toiminut hyvin", Pepe selvittää.

Hänen mukaansa pitkäsiipisten kanssa samanlainen vauhdikas uitto on toimiva ja välillä voi varioida erilaisilla heitoilla ja kullilla perholle liikettä. "Pitää kuitenkin aina muistaa, että kun ollaan tekemisissä luontokappaleen kanssa, se on aina se, joka viime kädessä joko hyväksyy tai hylkää pyydön. Sunrayssa on sekin hyvä puoli, että siihen ottavat myös taimen ja rautu. Perhonsidonnassa ei vaikuttajia ole liiemmälti ollut, mutta työkaverit ovat kyllä paljon auttaneet", Pepe lisää.

"Jossain vaiheessa pohjoisessa oli aikaa miettiä asioita ja pohdinkin pitkään kalan tartutusta. Ennen pidin aina lenkkiä uiton aikana kädessä, mutta kun ajan kanssa jo miltei 20 vuotta pitämäni kalastuspäiväkirjaan kirjoittelin tapoja ja syitä kalojen oteista ja omista reaktioista, päädyin tulokseen, että minulle parempi tapa on tartuttaa kalalta", Pepe mainitsee.

"Säädän kelan jarrun sellaiselle tiukkuudelle, että se antaa kalan ottaessa siimaa, mutta ei lyö yli. Pidän uiton aikana rannaria vapaasti ja virran imu pitää nyörit tiukalla. Kontrollon siimaa vain kevyesti etusormella, jolloin tun-

nen pienimmätkin liikkeet siiman päässä. Sitten kun kala ottaa, annan sen vetää siimaa kelalta ja sen jälkeen nostan vavan pystyyn. Tämä on siis se tapa, jota minä suosin. Ei se ole ainoa ja oikea tyyli, mutta minulla se toiminut hyvin", Pepe sanoo.

Ennätys Kymijoelta

Pepen ennätyskala on Kymijoelta, tämä lohi painoi komeat 18,8 kiloa. Se vapautettiin mittausten jälkeen. "Pohjoisesta on tullut useita 12-13 kilon lohia ja isojakin on ollut kiinni, mutta ne ovat menneet menojaan. Totuus kuitenkin on, että Börssillä olen suurimman osan ajasta. Siellä sellainen 13-kiloinen on jo iso kala. Jos taas käyttäisin enemmän aikaa Laksilla tai Tenolla, saattaisin saada isompia", Pepe arvelee.

Syksyn koittaessa Pepe suuntaa useasti auton nokan kohti Kotkaa ja Rauhanvuolletta.

"Siellä olen aina tykännyt kalastaa. Muutaman vuoden takainen ennätyskala oli minulle erään aikakauden päätös ja unelmien täyttymys. Kun oli ollut monia todella isoja kaloja kiinni ja nyt onnistui, kyllähän se tuntui hyvältä. Sain kalan perholla, jonka on kehittänyt Juvan Keisari, Sarelin Esa. Perhoa kutsutaan Esan Perhoksi. Käytän myös paljon putkea, jota kutsutaan Alfin Kupariksi. Siis kuparia ja ruskeaa.

Se on hyvä yhdistelmä lohelle niin Kymillä kuin muuallakin, kuten Mörrumilla, miksei pohjoisissakin. Jo aikanaan isäni sai useita isoja lohia kuparinruskealla vaapulla. Kymin perhoista voisin mainita kuparin lisäksi muun muassa kelta-mustan/ruskean ja lehtien pudotessa veteen aivan keltainen perho on ollut hyvä", Pepe heittää.

"Kerran Ruhan rannassa Syrjäsen Lauri pyysi saada katsoa perhoani. Katsottuaan pitkään tuota sutturaa, Late tokaisi: Jos Ruhalta saa vain tällaisilla perhoilla kaloja, niin minä en tule koskaan saamaan täältä kalaa", nauraa Pepe, joka kalastaa Kymellä yksinomaan upposiimoilla.

"Ruhan kalastus, jotta se olisi tehokasta, kannattaa hoitaa kahdella vavalla. Yläpää hoituu 12,6-jalkaisella, mutta alapäässä pidempi 14-jalkainen on parempi siiman uittamisen kannalta. Siellä on virran alla kiviä, joita pitää kiertää, jotta siima uisi kalastavasti ja se onnistuu paremmin pidemällä vavalla", Pepe neuvo.

"Siimat ovat kehittyneet hurjaa vauhtia ja Ruha onkin yksi parhaista paikoista testata niitä. Siellä on hyvää vertaistukea ja monet paikalliset tekijämiehet virittelevät narujaan siellä. Itse liitän nykyään kelluvan tyven grainin-kärkiin. Se antaa kontrollia niin uittamiseen kuin heittoonkin. Ruhalla ja miksei muuallakin, kan-

nattaa katsella, kuinka paikalliset ja tekijämiehet kalastavat. Eivät he tee turhaa työtä. Kala on usein tietyissä paikoissa ja on tärkeää, ettei aina heitä kalan yli", Pepe opastaa.

Paljon on puhuttu Kymin kalastuskulttuurista ja varsinkin kalojen poispäästämisestä.

"Minun mielestäni jokaisen pitäisi tässäkin asiassa käyttää järkeään. Ruhalla on hienoa, että kalat pääsevät takaisin jokeen. Sen soisi yleistyvän myös pohjoisen joilla. Totta kai ruokakalan saa ottaa, mutta yletön lahtaaminen on typerää. Varsinkin tummien naaraslochien kanssa kannattaisi miettiä suvunjatkoa", Pepe tähdentää.

Tuuria ja taitoa

"Mielestäni lohenkalastuksessa voidaan sanoa, että 70 prosenttia perustuu tuuriin ja loppuun 30

prosenttiin sisältyy aimo annos paikallistuntemusta, kokemusta ja tietoa kalan kulloisistakin liikkeistä. Haluan korostaa, että olisi myös osattava heittää riittävän lähelle. Monesti kala on aivan omissa jaloissa, ja jos aina kiskotaan haamukaaria vastarannalle, jäävät monet kalat onkimatta", Pepe muistuttaa.

Muutenkin hän on vakaasti sitä mieltä, että heittäminen kannattaisi opetella kotona, ettei sitten pelipaikoilla tuhraannu aikaa heitonopetteluun. Sinne mennään kalaan ja siihen tarvittavat valmistelut on syytä hoitaa ajoissa kuntoon.

"Itse käyn ahkerasti, aina kun mahdollista, heittelemässä Heinolan Virralla. Siellä on aikaa säheltää siimojen ja vapojen kanssa. Ja tärkeää heitoissa ei ole pituuden tavoittelu, vaan se, että saa perhon uimaan kalalle.

Siis pitää uskaltaa heittää myös lyhyitä heittoja. Tärkeää on myös se, että ymmärtää liikkua joella rauhassa ja huomaamattomasti. Lohi ei ole arka kala, mutta ei sitä kannata häiritä turhaan ennen kuin perho tekee sen. Eli ei kannata kaahata autolla rantaan tuhatta ja sataa, ja samalla vauhdilla siitä "pommilla" veteen. Mutta jos pooli on tyhjä, menen kyllä heti heittämään. Sen jälkeen on aikaa katsella maisemia ja istuskella. Rentous on tärkeää onkiessa, joten malttia, ystävät, malttia", Pepe tuumaa.

Vielä heittämisestä

Tähän lopuksi jälleen muutama sananen tuosta jo edellä puhutusta heittämisestä. Päädyin Pepen kanssa nopeasti samaan mielipiteeseen siitä, että nykyisen pitkien siimojen boomin aikana

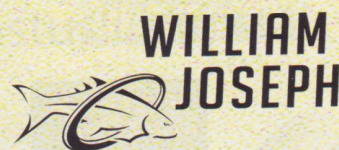
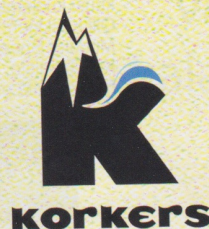
näyttää siltä, että tuo pitkälle heittäminen korostuu liiaksi.

Toki kokonaisella siimalla on vaivatonta kalastaa, kun ei tarvitse stripata rannaria sisään niin paljoa. Jos kuitenkin puhutaan kalastuspituuksista, ei minulle ainakaan ole tuottanut pienintäkään päänvaivaa tai ajanhukkaa se, että otan siimaa sisään ennen uutta heittoa. En itse kalasta paikoissa, joissa tarvitsisin noita 35-40 metrin haamuheittoja. Todellisuudessa järkevät siima- ja kalastusmitat ovat 25 metrin hujakoilla. Ja sen strippaamisenhan voi hoitaa samalla, kun siirtyy poolissa alaspäin.

En silti millään tavalla halua provosoida ketään tällä asialla, mutta tärkeintähän olisi opetella heittämään hyvin niin kokonaisilla kuin ampusiimoillakin ja saada kaloja. Eikö totta? ➤

Parhaat välineet perhokalastukseen meiltä!

Scientific
Anglers™

LÖYDÄT MEIDÄT
WEB-SIVUILTA!

LÖYDÄT MEIDÄT
LÖNKALTA!

Nettikauppa
www.perhokulma.fi
24h/vrk

LÖNNROTINKATU 28, 00180 HELSINKI

PUH. (09) 643 257 FAX (09) 649 109, AUKIOLOAJAT: ARK. 10-18 LAU. 10-14